

Dilluns. Són les 2.30 de la matinada, el so de la porta la desperta, aixeca el cos del llit d'una revolada, i s'apropa a l'espell.

El llum està apagat.

No se sent cap soroll.

Torna al llit i dorm.

Dimarts. Les 2.30 de la matinada, el so de la porta la torna a despertar, exactament a la mateixa hora del dia d'abans. Aixeca el cos del llit amb el cor a la gola i s'apropa, sense encendre el llum, a palpentes a l'espell.

El llum de l'escala continua apagat.

Se sent un esternut llunyà. Potser d'un veí?

Torna al llit, i la certesa de la seva dificultat per dormir atrapa els somnis i es queda a fer-li companyia mentre l'orella activa les seves propietats de dona biònica. Escolta fins i tot, degotejar la dutxa del veí.

No pot dormir.

Ja són les set.

S'aixeca com pot i maquilla les restes d'una nit d'ulls oberts fent la seva cara acceptable.

Dimecres. Les 2.30 de la matinada, fa dues hores i trenta minuts que espera aquella hora perquè inevitablement torni a sonar la porta, i quan les campanes de l'església, toquen els quarts, ella està darrere la fusta amb un ull a l'espell esperant que l'ensurt no l'agafi desprevinguda.

No sona res

Espera mitja hora més però cap soroll es fa present.

Torna al llit. No pot dormir, està completament desvetllada.

Les set, un despertador que no desperta, i un cafè que no aconsegueix treure-la del mal son.

Maquillatge. Avui una mica més.

Va a la feina, i mentre camina les cares semblen mirar-la. Escorcolla cadascuna d'elles per trobar la

persona que la instiga, que la persegueix amb un so de porta, però no troba res, o ho troba tot, tothom li sembla estrany, tothom fa cara de psicòpata. Està nerviosa.

Dijous. Està esgotada, més que esgotada, comença a tenir una por que es descontrola pel cos, i el cervell. Es diu que deu ser una casualitat o un mal son. I marxa a dormir amb alguna copa de més. L'alcohol sempre l'adorm.

Les 2.30 de la matinada, el soroll del timbre la treu d'un somni plaent. Sent la veu de la mare. Perquè vols anar a viure sola? Vols dir que no ets massa jove?

Insomni.

Maquillatge.

Desesperació.

Camina com una ombra pels carrers del poble, passa per la parròquia i pensa entrar, potser l'ajudaria parlar amb algú. Ho desestima. Carrer Portal, avinguda Catalunya, i ja és a l'Ajuntament. Et trobes bé Maria? Li pregunta el seu company de taula. Ella somriu, amb el que li queda d'energia i comença a passar factures. Feina mecànica, per no pensar en res.

Divendres. Les 2.30 de la matinada. Ha sortit a sopar amb uns companys, a les 2:00 algú diu, anem cap a casa? I ella aconsegueix allargar, amb dues amigues, la festa fins a les 4:00. Està cansada, massa dies sense dormir. Ha passat l'hora fatídica i segur que podrà descansar quan arribi al llit. Està convençuda.

Unes flors a la porta de casa.

Negres

Una nota: on ets a les 2:30? Hauries d'estar a casa.

Instintivament mira a dreta i esquerra, a les plantes de baix, a la part alta del pis, escorcolla amb una mirada ràpida el seu entorn. No vol quedar-se a casa però encara li fa més por marxar.

Tanca la porta, doble volta de clau.

Recolza una cadira al mànec.

És sent un bri més segura.

Avui dorm tres hores, a les 7 una trucada desconeguda al mòbil la treu del seu relaxament. Altre cop esgotada.

Passa mig matí entre sons i malsons estirada al menjador amb una tele que fa de bressol llunyà i la relaxa, dorm gairebé tot el dia.

La son no s'acumula.

No ho té gaire clar.

Són les 11 de la nit i està desperta com si fossin les deu d'un dia laborable. Busca un pla per marxar de casa, envia missatges. Sense resposta. Pensa a marxar a Tarragona, la seva mare segur que estaria encantada que passés la nit allà.

Surt al carrer.

En creuar la cantonada algú la saluda. Maria? Li diu, i reconeix aquell veí que més d'una vegada se li ha insinuat de manera molt prudent, el Jordi, li deu una copa de fa temps. Li va arreglar una sortida d'aigua.

Fa una cervesa? Li diu ell. La que tenim pendent, contesta Maria. S'apropen a la braseria. Avui el noi, per primera vegada li sembla interessant. Caminen, passejen, xarren, és fan les quatre de la matinada.

Toca marxar.

En arribar a casa, tot en ordre, cap nota, cap flor estranya, només pau, i l'embriaguesa d'haver estat segura unes hores.

Diumenge, les 2.30 de la matinada, un soroll la desperta, no és el timbre, semblen unes ungles que es passegen per la porta, com si la volguessin esgarrapar. S'aixeca d'una revolada, sense fer soroll. Mira pel forat de la porta, aquest cop el llum està encès i a l'altra banda, hi veu un ull que la mira. Crida. Xiscla de manera automàtica. La llum s'apaga, l'ull se'n va.

No pot dormir. Vomita. Plora. Té molta por.

El maquillatge ja no fa efecte, les ulleres li han foradat la cara i fan més profunda la seva expressió de dona abandonada. Avui entra a la parròquia, i resa. Prega perquè no torni a passar. El company la mira estranyat. Estàs bé Maria?, em tens amoïnat, i ella respon que no és res, que es passarà.

Truca a la mare. Com estàs? Li pregunta, li diu que aquesta nit anirà a Tarragona, que té ganes de sopar llengua amb tomàquet, que si li pot preparar, i que després per no conduir, si no l'importa, es quedarà a descansar.

La mare xiscla. D'alegria

Maria respira. De tranquil·litat

Dimarts, dorm com un infant sense preocupacions, d'una tirada, sense aturar-se, sense parar. Quan s'aixeca, veu una altra Maria al mirall, està renovada, descansada, feliç per sentir-se cuidada i protegida.

Marxa a treballar. El dia funciona bé, la feina surt, i torna a notar una tibantor de llavis, quan el seu company llisca un acudit per la boca, és un somriure, gairebé se n'havia oblidat.

Les 15 hores, moment de marxar a casa, i la cara li comença a canviar.

Tensió.

Pensa que potser ja ha passat, que qui fos, es pot haver cansat.

Però a les 2.30 de la matinada es torna a despertar, és automàtic, de fet, no creu haver sentit cap soroll, però en veure l'hora s'apropa a l'espill i es troba el mateix ull a l'altra banda de la porta. Xiscla, i ho fa tant i tan fort, que se sent en tot l'edifici, surt al balcó i xiscla altre cop. Potser així qui sigui tindrà por i marxarà.

Cops de porta. Veus.

Maria? Maria estàs bé? La veïna del quart i el veí del tercer. El de la copa, el Jordi, l'infermer. Obra. Tot està bé diu, i el Jordi s'ofereix a estar una estona amb ella per comprovar que això és cert. M'estiro al sofà, li diu, i ella des d'aquest moment, dorm com un bebé.

Li explica.

Ell l'abraça, ella se sent bé.

Dorm com una soca, tenint un guarda al menjador que vetlla pel seu bé.

Dimecres ell li pregunta com es troba. Es desfà en llàgrimes. Diu, no puc més. Demanaré festa a la feina, sempre em toca guàrdia els dimecres, li diu ell.

I hi va aquella nit també. Ella se n'alegra, i es sent molt bé. A les nits treuen el llum del timbre, així ningú la podrà despertar, es sent alleugerida, i durant una setmana sencera, ell pica a la porta a les 11 i s'estira al sofà, com un cavaller.

El tercer dilluns els llavis s'escapen i xoquen. S'estimen profundament.

A les 2.25 de la matinada, sona una alarma en el mòbil d'ell.